

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα εριστόν και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Έσωτερικού δραχ. 7. — Έξωτερικού φρ. χρ. 8
 Αι συνδρομαί έρχονται την 1ην εκάστου μηνός
 και είνε προπληρωταί δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Έν Ελλάδι λσπ. 15. — Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0,45
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
 Όδός Αιόλου, 117, έναντι Χρυσοσηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6^{ος}.

Έν Αθήναις, την 13 Φεβρουαρίου 1899

Έτος 21^{ον}. — Αριθ. 7

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ίδε σελ. 48.)

— Ήσυχάσατε! γρήγορα θά ξεφορτωθώμε τὸ παιδί. Τώρα ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ σας ἐκθέσω τὰ σχέδιά μου μὲ ἡσυχίαν. Ἦθαμεν ἐδῶ, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ βεβαιωθῶμεν ὅτι ὁ Ρογήρος Νοαρμῶν εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ Ἀργοναυτοῦ. Καὶ τώρα ποῦ ἐβεβαιώθημεν, ἐμπρός!

Καὶ ὁ κύριος Μπρόου, ἐκτελέσας κα νονικὴν μεταβολήν, μὲ ὄλην τὴν ἀγγλικὴν ἀκρίβειαν, ἀπεμακρύνθη, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ρενῶ.

Ὁ Ρογήρος ἠγγύει ἐντελῶς τὴν κατ' αὐτοῦ τρομερὰν σκευωρίαν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ διὰ ποῖον λόγον τὸν κατεδίωκον οἱ καθ' ὅσους ἐκεῖνοι. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἀκόμη περισσότερο τεταραγμένος, ἀφῆκε τὴν ἐργασίαν του καὶ ἔτρεξε νὰ διηγηθῇ εἰς τὸν Βιλλαμποῦαν ὅσα εἶχεν ἀκούσῃ.

— Χμ! ἔκαμε πολὺ σκεπτικὸς ὁ σκαπανεὺς. Κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύω καλὰ καλὰ τί νὰ σου εἰπῶ!.. Ἀλλ' αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν μου πολυαρέσουν. Κάτι λάκκον ἔχει ἢ φάβα. Καὶ τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχομε νὰ κάμουμε, — ἀκούσε με, Φλαουτάκη μου, — εἶνε νὰ φύγουμε τὸ γρηγορώτερον ἀπὸ ἐδῶ μέσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΚΑΤΑ ΠΟΙΟΝ ΤΡΟΠΟΝ Ο ΓΑΛΛΟΣ ΔΡΑΓΩΝΟΣ ΠΑΣΙΧΑΡΟΣ ΕΠΕΧΩΡΙΣΕ ΝΑ ΔΙΔΑΣΗ ΙΠΠΑΣΙΑΝ ΕΙΣ ΕΝΑ ΑΓΓΑΘΟΝ ΝΑΥΑΡΧΟΝ ΠΟΛΥ ΔΥΣΜΑΘΗ.

Έννοεῖται, ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι αἰχμαλῶ- τοι ἐσυλλογίζοντο ἐπίσης νὰ δραπετεύ- σουν καὶ προσεπάθουν ὅλον ἐν νὰ ἐπινοή- σουν κανένα τρόπον, διὰ νὰ γελάσουν τοὺς Ἴσπανοὺς καὶ τοὺς Ἀγγλοὺς, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐπέδλεπον. Μία μοῖρα τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου, ὑπὸ τὸν νύχτηρον Κό- κνεῦ, εὐρίσκειτο ἀπὸ τινος εἰς τὰ βῆματα τοῦ Κάδιξ, ἐπίδελκουσα καὶ αὐτὴ μὲ τὴν ἰδίαν καὶ μεγαλητέραν ἀκόμη αὐστηρό- τητα τοὺς γάλλους αἰχμαλώτους, τῶν ὁποίων ἡ θέσις ἔγινε διὰ τοῦτο πολὺ

δεινότερα. Εἴπομεν, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ αὐ- τοὺς εἶχαν τρελαθῇ καὶ οἱ δεσμωρύ- λακές των, διὰ νὰ τοὺς ξεφορτωθῶν, τοὺς ἐπέστρεψαν εἰς τὸν γαλλικὸν στρα- τόν, τὸν ἐστρατοπεδευμένον ἔξω τῆς πόλεως.

Εἰς τὸν Ρογήρον, καθὼς καὶ εἰς τὸν Βιλλαμποῦαν, ἔκαμνον ἀπὸ τινος ἐντύ- πωσιν οἱ παραξενοὶ τρόποι ἐνός ἐκ τῶν αἰχμαλώτων, τοῦ δραγόνου Πασίχαρου,

ὡς καὶ πολλὰκις νὰ τοὺς ἀνατρέψῃ. Εἰς μάτην τῶ ἐπέβαλλον τὰς αὐστηρο- τέρας τιμωρίας· ὁ Πασίχαρος δὲν ἐνόου- σε νὰ φῆσῃ τὸ ἀστέφον του. Ἀκόμη καὶ τὴν νύκτα ἐκαθιλικεῖς τὴν αἰώραν του, ὡς νὰ ἦτο ἄλογον, καὶ ἐξεφώνιζεν ἕως τὸ πρῶτὰ τὰ προστάγματα, τὰ ἐν χρήσει εἰς τὸ ἱππικόν, μεθ' ὅλας τὰς ἐντόνους διαμαρτυρίας τῶν συντρόφων του, οἱ ὁ- ποῖοι δὲν ἠμποροῦσαν πλέον νὰ κλείσουν

«Γαλλοὶ, φορήμι, παληάλογο! γκαλόπ, σοῦ λέγω!» (Σιλ. 54 στήλ. δ.)

τοῦ ὁποῖου ὁ ἀστέφος χαρακτήρ καὶ ἡ παρομιμῶδης εὐθυμία ἐδικαιολογοῦσαν εἰς τὴν ἐντέλειαν τὸ ἐπίθετον αὐτό.

Ὁ Πασίχαρος δὲν εἶχε χάσῃ καθό- λου τὴν εὐθυμίαν του ἀπεναντίας τῶ- ρα ἐφαίνετο τῶτον πολὺ εὐθυμος, ὅτε ἤρχισαν νὰ τὸν ὑποκτεῖνῶνται. Τὰ πλεῖον ἀγαπημένο του παιγνίδι ἦτο νὰ κάθεται καθυλικευτὰ εἰς ὅποιον κάθισμα εὕρισκε, νὰ τρέξῃ κατὰ τὸν, νὰ καλπάζῃ ὡς τρελὸς δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, νὰ συγ- κρούεται μὲ τοὺς στρατιώτας τῆς φρου-

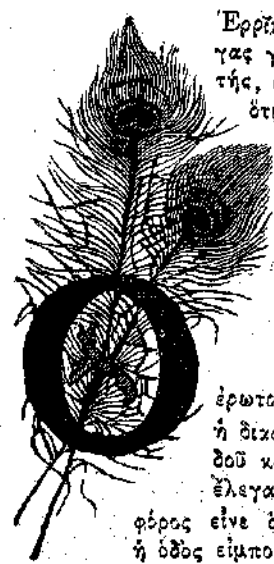
μάτι. Μίαν φορὰν μάλιστα τὰ σχετικὰ τῆς αἰώρας ἐσπασαν, καὶ ὁ δραγὼνος ἔπεσε βαρετὰ ἐπάνω εἰς δύο αἰχμαλώ- τους, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἐξηλωμένοι ἐκεῖ κάτω. Οἱ δυστυχημένοι ἐπόνεσαν δυ- νατὰ καὶ παρεπονέθησαν δυνατώτερα· ἄλλ' ὁ Πασίχαρος ἀπήντησεν ἀπαθί- στατα:

— Δὲν πταίω ἐγὼ· μ' ἔρριξε τὰλογοῦ μου, καθὼς ἐπηδοῦσε ἓνα φράκτη.

Ὁ Πασίχαρος ἦτο λοιπὸν τρελὸς, τρελὸς γὰρ δέσμο μάλιστα, διότι δση-

θλίψιν, ἠθάθη κάποιαν χαρὰν διὰ τὴν συνάντησιν τοῦ ἀγαθοῦ ναύτου, τὸν ὁποῖον πολλὰκις εἶχον φιλοδώρησιν καὶ αὐτὴ καὶ ὁ Γεράρδος. Ἀλλὰ νὰ! εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς λέμβου, τὸ πολυχρῶμον ἐκεῖνο σάλι... τὸ μελαγχροῖον ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον τὴν κυττάζει καὶ χαμογελά, μολονότι δακρῦθρεκτον... ἄ, εἶνε ἡ Μαργαρόνα!... Ὀλίγον παρακάτω, εἰς τὸ βάθος τῆς λέμβου, ἡ Κοραλία διακρίνει μίαν κεραλίην κεκλιμένην, ἐν μέτωπον ὠρόν... Ἔνε ὁ Γεράρδος!... ἄλλ' εἶνε νεκρός, ἢ κοιμᾶται;... Ὁρᾷ μεθ' ὄρας τὰς διαμαρτυρίας τῶν γειτόνων τῆς, καὶ εὐρίσκειται γονυπατῆς πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς... Θεέ μου, πόσον εἶνε ὠχρός!... Καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου του, μίαν πληγὴν κελιδνή, μαρτυρεῖ κτύπημα σοβαρόν... Τὸν θλίβει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς... τὸν παρακαλεῖ νὰ συνέλθῃ, νὰ ἐξυπνήσῃ... Καὶ πρὸς μεγάλην τῆς χαρὰν, ὁ Γεράρδος ἀνοίγει ἐπὶ τέλους τοὺς ὀφθαλμούς.

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Ἐρρίκος Χάινε, ὁ μέγας γερμανὸς ποιητῆς, ἔλεγε φαιδρῶς, ὅτι ἡ μὲν διαφορά μεταξὺ ὁμαλῶν καὶ ἀνωμαλῶν ρημάτων, εἶνε ὅτι διὰ τὰ δευτέρα ἐπιζῶμεθα ἀπὸ τὸν διδάσκαλον περισσότερο. Ἄν μ' ἐρωτῶσαν ποῖα εἶνε ἡ διαφορά μεταξὺ ὁδοῦ καὶ λεωφόρου, θά εἶλεγα ὅτι ἡ μὲν λεωφόρος εἶνε ὁμαλὴ ἐν ᾧ ἡ ὁδὸς εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ἀνωμαλοσ. Ἀλλὰ ὡς

πρὸς τὴν ὀρθογραφίαν μόνον, ἡ λεωφόρος μοῦ φαίνεται ἀνωμαλοτέρα, καὶ ἵσως δι' αὐτὴν θά ἐξυλιζέτο κανεὶς ἀπὸ τὸν διδάσκαλον περισσότερο... Ὁπωςδήποτε, ἡ εὐρεῖα καὶ μακρὰ ἐκατὴ ἀθηναϊκὴ ὁδὸς, ἡ παράλληλος πρὸς τὴν ὁδὸν Σταδίου, ἡ ἀπὸ τῆς Πλατείας τῆς Ὁμοιοῦσας ὀδηγοῦσα μέχρι τῆς Πλατείας τῶν Ἀνακτόρων, καὶ εἰς τὸ μέσον περὶ τῆς ὁποίας ἐγείρεται τὸ Πανεπιστήμιον, — ὀνομάζεται Λεωφόρος Πανεπιστημίου. Αὐτὴν θαυλοῦσθαι καὶ θά περιγράψωμεν ἀπὸ σήμερον. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀκριβῶς σταθμῆσαι τὸ τραμ. Ἄν θέλωμεν, εἰμποροῦμεν νὰ το πάρωμεν, — ὅπως λέγουσιν κοινῶς, μολονότι αὐτὸ μᾶς πέρνει, — νὰ διανύσωμεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἥμισυ σχεδὸν τῆς ὁδοῦ, καὶ ὅταν θά κάμψῃ παρὰ τὴν Ἀκαδημίαν, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πρὸς τοὺς Ἀμπελοκήπους δρόμον του, ἡμεῖς νὰ κατέλωμεν καὶ νὰ τελειώσωμεν τὸν περίπτον μας πεζῶν. Μοναδικὸν ἐντύπωμα τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἡ Λεωφόρος Πανεπιστημίου! Εἶνε ὀριζμένως ἡ εὐρυτέρα, ἡ μεγαλοπρεπέστερα, ἡ ὠραιότερα ὁδὸς τῆς πρωτευούσης. Εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν ὁδὸς τῶν μεγαλοπρεπῶν κτιρίων, δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν. Τὸ Πανεπιστήμιον, ἡ Ἀκαδημία, ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, τὸ Ἀρσάκειον, ἡ Μητρόπολις τῶν Δυτικῶν, τὸ Ὀφθαλματρεῖον, τὸ Γλιου Μέλαθρον, καὶ πληθὸς ἄλλων ἰδιωτικῶν μεγάρων τὴν στολίζουν ἀπαρμιλλῶς. Εἶνε τόσον εὐρεῖα, ὥστε εἰς πολλὰ μέρη — πρὸ τῆς Ἀκαδημίας παραδείγματός χάριν, — ἔχει ὄψιν μεγάλης πλατέας. Εἰς τὴν εὐρύτητά τῆς ὀφθαλμῶν καὶ τὸ ὅτι ποτὲ σχεδὸν δὲν φαίνεται πολυάνθρωπος. Ὅσον πολ-

λοὶ καὶ ἂν εἶνε οἱ διαβάται τῆς, χάνονται, νομίζεις, μικραίνουσι καὶ ὀλιγοστεύουσι μέσα εἰς τὴν ἀπέραντον ἐκείνην ἔκτασιν διὰ τοῦτο διατηρεῖ πάντοτε μίαν μεγαλοπρεπὴ καὶ καθεαυτὸ ἀριστοκρατικὴν ἡρεμίαν, τὴν ὁποῖαν εἰς μάτην θά ζητήσῃς εἰς ἄλλας κεντρικὰς καὶ πολυάνθρωπους ὁδούς. Εἰς τοῦτο συντείνει καὶ τὸ ὅτι δὲν εἶνε διόλου ἐμπορικὴ ὁδός. Κυρίως ἐμπορικὰ καταστήματα δὲν ὑπάρχουσι, καὶ οὐτε μίαν βιτρίνα δὲν θά σε σταματήσῃ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον. Ἄλλ' ἂν λείπῃ ὁ στολισμὸς αὐτός, πόσον ἄφθονοι καὶ πλούσιοι εἶνε οἱ ἄλλοι τῆς στολισμοί! Ἀγάλματα, κίονες, παραστάδες, ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα, κατάλευκα μάρμαρα, κηκλίδες, πρᾶσι καὶ κήπων, μεγαλοπρεπὴ ὑαλίματα, — τὰ πάντα συμπλέκονται ἐναρμονίως καὶ ἀποτελοῦν ἐν σύνολον τόσον εὐάρεστον, τόσον ὠραῖον, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ εὐρωπαῖοι, εἰ συνειθισμένοι εἰς τοιαῦτα μεγαλεῖα, ἴστανται καὶ το θαυμάζουσι κερηνότες. Καὶ εἶνε πραγματικῶς τὸ ὠραιότερον πᾶν ὄραμα καὶ τὸ ἀγνότερον δαῖγμα τῶν νέων Ἀθηναίων, τῆς νέας πόλεως. Δὲν φαίνεται ἀπὸ ἐδῶ ὅτι Ἀκρόπολις, οὐτε Παρθενῶν, οὐτε Ὀλυμπεῖον, οὐτε κανὲν ἀρχαῖον κτίριον. Τὰ μάρμαρα τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου δὲν εἶνε χλωρόχρα ὅπως τὰ τῶν ἐνδοξῶν ἐρείπιων ἄλλ' εἶνε μάρμαρα νέα, λευκότερα, λαμπρότερα, τὰ ὁποῖα τόσον ἀρμονικὰ συνδυάζονται, μετὰ τὸν κυανῶν ἄττικόν οὐρανόν. Ἐδῶ δὲν βλέπεις πλέον τὸ παρὲν ἐν δλη του τῆ ζωῆ καὶ τῆ μεγαλοπρεπείας, καὶ ἐκ τούτου ἀναπλάττεις τὸ μέλλον τῆς νέας αὐτῆς φυλῆς, ἡ ὁποία, κατοικοῦσα ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ παρ' αὐτὰ τὰ ἐρείπια τῆς πόλεως τοῦ Περικλέους, κατῴρωσε νάναστήσῃ νέας Ἀθήνας, ὠραίας, εὐπροσώπους, χωρούσας γιγαντιαίους βήμας πρὸς τὴν ἀκμὴν... Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν μοῦ κάμνει πάντοτε ἡ λεωφόρος Πανεπιστημίου, — αὐτὴ κυρίως ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα μέρη τῆς νέας πόλεως. Νὰ σας εἶπω τὴν ἀληθειαν, πολλὰκις ἀνεβῶν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ ρευθῶσας πρὸ τοῦ Παρθενῶνος, καὶ ἀναπλάσας τὸ ἀρχαῖον μεγαλεῖον, ἀπηλίπισθην καὶ εἶπα, ὅτι οἱ νεώτεροι δὲν θά κατορθώσωμεν ποτὲ οὐτε μακρόθεν νὰ το προσεγγίσωμεν... Ἄλλ' ὅταν, χωρὶς νὰ βλέπω πλέον τὴν Ἀκρόπολιν, ἔχω ἐμπρὸς μου τὴν Λεωφόρον Πανεπιστημίου, αἱ ἐλπίδες μου ἀνακτεροῦνται. Συλλογίζομαι, ὅτι μόλις παρηλθὼν ἐβδόμηκοντα ἔτη, ἀφότου ζῶμεν ἐλεύθεροι. Συλλογίζομαι ὅτι πρὸς πέντηκοντα ἀκόμη ἔτην ἡ νέα πρωτεύουσα τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου ἦτο ἄθροισμα ὀλίγων οἰκίσκων, ἀνταξίων πολίτης, καὶ ὡς μόνον κόσμημα εἶχε τὴν φύσιν

τῆς καὶ τὰ ἀρχαῖα τῆς μνημεῖα. Συλλογίζομαι, ὅτι οἱ λαοὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνακίπτουσι καὶ προσδέουσι, καὶ ὅτι ἡ ἐποχὴ τῶν θαυμάτων παρήλθε διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Συλλογίζομαι, ὅτι ὁ λαός, ὁ ὁποῖος εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα χρόνου κατῴρωσε νάνιδρῶσιν πρωτεύουσαν μετ' ὁδοῦς τόσον μεγαλοπρεπείας, σημαντικὰς καὶ πλουσίας, ὅσον ἡ Λεωφόρος Πανεπιστημίου, εἶνε λαὸς μετ' ἰσῶν καὶ μετ' ἄλλων. Συλλογίζομαι τέλος, ὅτι θά ἔλθῃ πάλιν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν αἱ Νεαὶ Ἀθηναῖαι προσδέουσαι τόσον ταχέως καὶ σταθερῶς, θαμνιλλῶνται πρὸς τὰς ἀρχαίας, καὶ τὰ κτίρια τῶν δὲν θά ἐντρέπωνται διὰ τὴν γειννίασιν τοῦ αἰωνίου Παρθενῶνος. Ὁ πρᾶξις πάλιν ἀκόμη καιρῶς, διὰ νὰ κατορθωθῇ τοῦτο: ἄλλα θά κατορθωθῇ. Εἶμι ἐλλην' καὶ κατὰ μοῦ το λέγει βθεῖς μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὅσαςκις διέρχομαι τὴν Λεωφόρον Πανεπιστημίου... Καὶ τώρα ἄς ἀρχίσωμεν τὸν περίπτον μὲς εἰς τὴν ὁδὸν αὐτὴν, ἡ ὁποία τόσας αἰσιοδόξους σκέψεις μᾶς ἐνέπνευσεν. Ἄς ἀρχίσωμεν, — διότι ὅσα εἶπον σήμερον, εἶνε μόνον ὁ πρόλογος.

νευ εἰς τὸ κρεβάτι πολλὸν καιρὸν, καὶ ἐπὶ τέλους, πρὸ δύο ἐτῶν, ἀπέθανεν, ἀφήσας τὴν οἰκογενεῖάν του, — σύζυγον καὶ τέσσαρα μικρὰ παιδία, — σχεδὸν εἰς πλήρη πτωχείαν. Τότε ὁ μικρὸς Τζῶν ἀπεράσισε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ τάλαντον, τὸ ὁποῖον ἐκληρονομήσεν ἀπὸ τοῦ γονεῖς του, — διότι καὶ ἡ μήτηρ του διεκρίθη ἄλλοτε ὡς ἡθοποιός, καθὼς διακρίνεται σήμερον καὶ ἡ θεῖα του, ἡ Καίτη Φίλλιπς, — καὶ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὴν δυστυχίαν τὴν μητέρα του καὶ τὰ ἀδελφία του. Ἐπαρουσιάσθη λοιπὸν εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ ἀμέσως ἡ ἐπιτυχία ἐπέστρεψε τὴν εὐγενὴ του πρᾶξιν, οὕτως ὥστε ἔχι μόνον χρήματα ἀφθονὰ ἠδυνήθη νὰ κερδίσῃ, ἀλλὰ καὶ δῶρα τιμητικὰ, καὶ ὑπό-

τος ὅσας λέγω μόνον ὅτι ὁ Ἄλγης εἶνε μονογενὴς υἱὸς πλουσίου κυρίου, μετὰ πολλὸν ὠραῖον χαρακτῆρα. Ὁ μικρὸς Δῶσων τὸν ὑπεκρίθη μετὰ μοναδικὴν ἐπιτυχίαν καὶ ὁσάκις ἐπαρουσιάζετο εἰς τὴν σκηνὴν μετὰ τὴν ὠραῖαν καὶ σοβαρὰν του φυσιογνωμίαν, μετὰ τὴν μεγαλοπρεπὴν του παράσταμα καὶ μετὰ μίαν κομφοτάτην στολὴν ἀπὸ μαῦρον βελούδον, μετὰ πλατὺ κολλάρον καὶ μετὰ ἀνοικτὸν λαίμοδετον, — ἀπαράλλακτα ὅπως τὸν βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα, ἡ ὁποία ὡς Ἄλγην τὸν παρουσιάζει, — ἐχαιρετίζετο πάντοτε μ' ἐκρήξεις ἐνθουσιωδιστικῶν χειροκροτημάτων. Ἄλλη ἐπιτυχία τοῦ Τζῶν. Στοῦαρτ Δῶσων ὑπῆρξεν ὁ «Μικρὸς Ἐυσοφ».

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ (*)
ΤΖΩΝ ΣΤΟΥΑΡΤ ΔΩΣΩΝ
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Σήμερον θά σας παρουσιάσω μίαν ἄλλην ἐξοχότητα τοῦ παιδικοῦ κόσμου. Εἶνε ὁ Τζῶν Στοῦαρτ Δῶσων, ὁ μικρότερος ἀλλ' ὄχι ὁ ὀλιγώτερος ἐνδοξὸς ἠθοποιὸς τῆς Ἀγγλίας. Ἐξέρω πολλὰ παιδία, τὰ ὁποῖα ἀγαθοῦν ὑπερβολικὰ νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς δραματῖα καὶ εἰς κομωδίας, καὶ τῶν ὁποίων ἡ μεγαλειτέρα διασκέδασις εἶνε νὰ κάμνουν εἰς τὸ σπῆτι ἐν αὐτοσχέδιον θέατρον καὶ νὰ συναθροίζουσι τοὺς συγγενεῖς των καὶ τοὺς φίλους των, διὰ νὰ τα θαυμάσουν καὶ νὰ τα χειροκροτήσουν ὡς ἠθοποιούς. Διὰ τοῦτο ἐλπίζω, ὅτι μετὰ μίαν ἐνδιαφέρον θάναγνώστετε σήμερον τὰ περὶ τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπολαμβάνει παρομοίαν εὐχарιστήσιν ἄλλ' εἰς πολλὸ εὐρύτερον κύκλον, καὶ θαυμάζεται δημοσίᾳ καὶ χειροκροτεῖται, ὑποκρινόμενον πρωτεύοντα πρόσωπα εἰς τὰ μεγαλιέτερα θέατρα τοῦ Λονδίνου. Ὁ πατήρ τοῦ μικροῦ Δῶσων ἦτο δικηγόρος καὶ δημοσιογράφος, ἐκ τῶν συντακτῶν τῆς περιφημοῦ «Σαββατῆας Ἐπιθεωρήσεως». Ἀργότερα ἔγιναν ἠθοποιός, καὶ διέπρεψε μάλιστα. Ἀλλὰ προσβληθεὶς ὑπὸ δεινῆς ἀσθενείας, ἔμε-

Τζῶν Στοῦαρτ Δῶσων. Εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ τελευταῖα δράματα τοῦ διασκήμου νοθηροῦ συγγραφέως Ἐρρίκου Ἴψεν. Ὁ μικρὸς Ἐυσοφ παρουσιάζεται ὡς παιδίον καχεκτικόν καὶ ἀνάπηρον, μετὰ παράδοξον καὶ σχεδὸν ἀκατάληπτον χαρακτῆρα. Ἄ, δὲν ἦτο διόλου συμπαθητικὸς αὐτός ὁ χαρακτῆρ εἰς τὸν μικρὸν Τζῶν! Καὶ ὅμως τὸν ἐπαίξει μετὰ τὴν τέχνην, ἐράνη κατανοήσας τὸν συγγραφέα τόσον καλὰ, ὥστε οἱ θεαταὶ ἔμειναν καταγροῦτεμένοι καὶ αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν τὰ μεγαλιέτερα ἐγκώμια διὰ τὸν μικρὸν καλλιτέχνην. Ἄλλ' ὁ μεγαλιέτερος θρίαμβος τοῦ Δῶσων ἦτο βεβαίως δὲν ὑπεκρίθη τὸν μικρὸν Χάρρυ Γῶλμερ, εἰς ἐν ὠραῖον δρᾶμα, τὸ ὁποῖον ἔγραψεν ἡ κυρία Βέρνγκεν ἐπὶ τῆ βάσει ἐνὸς μυθιστορήματος τοῦ μεγάλου ἀγγλοῦ συγγραφέως Καρόλου Δίκενς. Τὸ δρᾶμα τοῦτο ἐπαίχθη καὶ εἰς τὸ Σάνδρινχαμ, τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς πριγκίπισ-

(*) Ἴδε «Διάπλασιν» 16 καὶ 23 Ἰαν. ἔ. ἔ.

Ποταμὲ Βόρβοτα, εὐρύκω πρακτικῶ-ἀτην τὴν ἰδέαν σου. Εἰμπορεῖ, κάλλιστα νὰ συνεννοηθῆς μὲ ἑσούς ἐκ τῶν ἐν Παιραεῖ συνδρομητῶν μου γυριζέεις, καὶ γὰ τὴν ἐρασιμότης.

Τὴν λυθὴν τῆς Μαγικῆς Εἰκότος τοῦ δου φυλλαδίου, πρώτη πώτη μου ἔστειλεν ἡ Μαγεμένη Ἀκρογιαλιεῖς ἔπειτα ὁ Κερηρός τῆς Σπαρτήρας, ὁ Ἀριεὺ, ἡ Μιράντια, ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα, ὁ Αἰθῆρ, ἡ Μαγεμένη Ἀκτιε, ὁ Ἀστροποταμίτης ([E] διὰ τὴν τεχνικωτάτην ἀναπαράστασιν) ἡ Φιλοπατρικὴ Ἰάκ, ἡ Πάλλουσα Καρδία, τὸ Σκουληκί τῆς Γῆς, ἡ Θεραπειὴ τῶν Μουσῶν, τὸ Δουλοῦδι τῶν Βουτῶν ὁ Ἀμψ, ἡ Κάρκας, ἡ Λεωμοιάτικη Διακάδα (μὰ τίποτε δὲν τῆς ἐφευρέσει) ὁ Δοξίας, ὁ Πονηρός Δαίμων, ὁ Νικόλαος Κ. Δεκαβάλλας, ὁ Ροδέρος Γουσκάρδος, ὁ Μέλας Διάβολος, ἡ Τσοῦχτρα, ἡ Καλλιρρόη Σαῖκων, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἀσπαθοῦ πλορηφορίας: ἡ Σφίγγε τῶν Θητῶν ἐρωτᾷ τί ἔγινεν ὁ Ἀνθιμικός Μενεξές; διατί δὲν γράφει πλέον; — ἡ Ἰουστὴ Βεργίτσα ἀσπάζεται τὸ Φωτοβόλον Ἀστρον — ἡ Μαγεμένη Ἀκτιε ἀσπάζεται τὸ Σκουληκί τῆς Γῆς; — ὁ Δοξίας, ἡ Λεωμοιάτικη Διακάδα, ἡ Θεραπειὴ τῶν Μουσῶν, ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα, ὁ Νικόλαος Κ. Δεκαβάλλας, ἡ Τσοῦχτρα, καὶ ἄλλοι, πολλοί, μου γράφουσι κατενθουσιασμένοι μὲ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις τοῦ Ἀρχιζιλιανίου, τὸ ὅποιον συγχάρουν θερμότερα — ὁ Μυτιληναῖος Ἀρίων δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ Ναυτοπλοῦτος παραθετοῦσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει τὴν πρώτην του ἐπιστολὴν (εἰς τὴν ὅποιαν βεβαίως θὰ τῷ φανερώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ.) Ζητεῖ δὲ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν Γενναῖον Λέβδιον — ὁ Μέλας Διάβολος, ζητεῖ τάρχηκὰ τοῦ Μουσοργγεῶ — ἡ Τσοῦχτρα ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Ἀνακτισοῦσαν.

Ἐγκρίνουσά τὰ ψευδώνυμά των. Δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους, μου φίλους: Θεαργεῖ ([δ Ν. Α. αὐτὸ ῥῶνον ἦτο ἐλευθερον [E] διὰ τὴν ὡριωτάτην ἐπιστολὴν σου ἀναμένω τὰς Πν. Ἀσκήσεις). Στάθην τοῦ Δαυνίδα (I. K.) Ἀετικὴν Περιστέρην (Π. Α. αὐτὸ ἐτέλεξα ὑπερνευρατώ διὰ τὰς ἐνεργείας) καὶ Ποιμενίδα τῆς Ἰδης (χρῶσις ἀρχικῆ)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦσι νὰν ταλλάζουσι: Ἡ Διμοθάλασσα τοῦ Μεσολλογγίου μὲ τὴν Ἰριδα, Ναυτοπούλαρ καὶ Λευκὴν Καπέλαρ — ἡ Θεοφανῶ μὲ τὴν Κίρην τοῦ Ζαλόγγου, Πριγκίπισσαν τοῦ Ἀχινῶθ, Ἀθρα τῆς Αἰγίτης καὶ Οὐίχλην τῆς Ἀγγιλίας — ὁ Καρηρές μὲ τὸν Ναυαρχον τῆς Βαρέλλας καὶ Περέα — ὁ Πίχ-Νίχ μὲ τὴν Βαρραλέαν Ἀραλίον, Ἀνθεμίδα, Τσοῦκνιδιαν τῆς Τερψιδέας καὶ Ζαπτιδα — ἡ Ἰωνικὴ Ἀκτιε μὲ τὴν Ἑλλήνην Λουκάτου, Ἐτοιμόροπον Οἰκίαν καὶ Ἰωάννην Μαρκέττη — ὁ Κόδρος [E] μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Κωνσταντίνον Σημαίαν, Σαμιακὴν Σημαίαν καὶ Σημαίαν τῆς Ἀγίας Αἰσθρας — ὁ Τριχυμιώδης Μαλέας μὲ τὴν Ἐσθερίαν Καρελλοπούδου, Α. Σ. Θεοφωρίδου, Ἀλεξάνδρου Παγομαρκοπούδου, Μ. Ἡλιάδου, Ε. Ἀλέη, Π. Σακελλαρίου, Ε. Δαμάσκου καὶ Ε. Κισοῦ (μὴ τῶν ἐν Ἀθήναις Συλλόγῳ ἢ Ἑλλείκῳ) — ἡ Μικρὰ Ἰάτρισα μὲ τὸν Υἱὸν τῆς Νυκτός, Ναυτοπούλαρ, Μικρὰν Πανίστραν, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα καὶ Τζάμον Ἀνακτισομένην — ὁ Ἀγροπῶτος Ἀράκωρ μὲ τὸν Κόδρον, Πατριὸν Σπουροῖτην, Μακροβλέπον καὶ Δὸρ Κολοκῦθαρ Πάτερων — ἡ Ἀεροναυτοπούλα μὲ τὸν Ἀθρηρινόν, Ἠσοαστον, Μυλαῖδην καὶ Τί με μέλει — ὁ Γλαθικός μὲ τὴν Ναυτοπούλαρ, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα καὶ Ναυαρχον τῆς Βαρέλλας — τὸ Τσιπινδῶν Ἰορ [E] μὲ τὸν Ἀδρ. Κολοκῦθαρ Πάτερων

καὶ Πιοτὸν Στρατιώτην — ἡ Σερουμπούλη Δορυεῖρια μὲ τὴν Δέαρ, Ἑλευσίνην Ἰνα γνῶσιν καὶ Ἐσμεράδαρ — τὸ Ἀγχιὸ Περσιτέρι μὲ τὴν Πένθιμον Κυβάρισσον, Ἑλληνοπούλαρ καὶ Βορβοῖων — ἡ Πρωτότατος Μέλισσα μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσαν, Φιλέριον Ἰορ καὶ Ἑλλίαν Γέρουζεν — ἡ Μόδοα τῆς Ἀστρονομίας μὲ τὸν Ἀθρηρινόν καὶ Ναυτοπούλαρ — ὁ Τίος τοῦ Πηλίου μὲ τὴν Τελευταίαν Σελιδῶν, Ναυτοπούλαρ καὶ Ζουρλομαρθῶν — ἡ Λεωμοιάτικη Διακάδα μὲ τὸ Ἀγκάθι καὶ Πριγκίπισσαν τοῦ Ἀχινῶθ — ὁ Μικρὸς Κατηγάρης μὲ τὴν Ἰριδα, Ἀνεμοστρόβιλον, Γαλλικὴν Σημαίαν καὶ Τετραπύρατον — ἡ Γλαυκία Καρδία μὲ τὴν Ναυτοπούλαρ, Ἰανῶν καὶ Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα — ὁ Παρτινέβελος μὲ τὸ Ἀργιζιανόν, Ναυτοπούλαρ, Γλαυκίαν Ἑλλίδα, Λοῦσιον καὶ Ἀρχιναύτηρον Θεμιστοκλέα [E] — ἡ Τσοῦχτρα μὲ τὸ Ἀρχιζιλιανόν καὶ Σαμιακὴν Σημαίαν — ἡ Καλλιρρόη Σαῖκου μὲ τὸ Ὁραῖον Τριταφυλλάκι, Ἄνθος τῆς Ἀγγίης, Μικρὸν Κατηγάρην, Ποταμὸν Ἐδρώταν, Φάλοσαρ [E] καὶ Πίφ-Πάφ — ὁ Ἐθρικός Τίμος μὲ τὸν Ράκ Ἀλοῦδαν, Ἰωάννην Μαρκέττη, Ἀνεγόνην Ἰατρίδου, Ἐτοιμόροπον Οἰκίαν [E] καὶ Πενταμέρον Ἀόκωρ.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳκι στέλλει ἡ Δεῦπλοσι πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἰαπτότην Μαρτζουράταν (εἶδα τοὺς ὑπολογισμοὺς σου; οἱ ὅποιοι μου ἐράνησαν πολὺ περίεργοι) Ν. Α. Χριστοφίδην (ἔστειλε, καὶ ἀναμένω τὸ ψευδώνυμον) Ἀπόστολον Ι. Μαρτίων (ἔστειλε 4 τετραδία) Φύλλον Τριταφυλλῶν (ἔστειλε) Βασίλεια τῶν Ναυτῶν (ἔχει καλῶς) Μαρίαν Α. Καλλιζίου, Φιλοπατρίδα Ἰάδα ([E] διὰ τὰ τετραδέκον σου ἔστειλε ἐκ νέου τὸ ἕαν) Ζοφερὸν Μεσαίωνα (ὁ Ὁδῆος τὰ λέγει διατῶ πρὸς τὸ τετραδίων, καὶ ἔχω δὲν γυριζέω, πῶς συνέβη τὸ λάθος: ἴσως ἀνηθῆναι εἰς κανένα ἔχοντα τὸ ἴδιον ἐπώνυμον μὲ σέ' ἀλλὰ δὲν περράς, θὰ εἰδοποιήσω τὴν Ἰριδα καὶ δὲν θὰ παρξενεῦσθῃ δταν θὰ λάβῃ τὸ τετραδίων σου) Σοφρὸν Πιτακίον, Μαρίαν Α. Λοῖζον, Σερουμπούλην Χορεστριαν (ἡ Ἑλληνικὴ μένει τώρα εἰς Ἀθήνας) Κόμητα τῆς Ἐρμουπόλεως, Βελλισορίον Μυλωνῶν (ἔστειλε) Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν ([EE] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ πρωτότυπον περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς σου) Ἀγροπολιώτατον (ἔπραξε τὸ καθήκον σου εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην, καὶ σε συχαίρω [E] διὰ τὴν πρὸς τὴν Μόδοαν τῆς Ἀστρονομίας ζωγραφικὴν σου) Ἀνεμοστρόβιλον (δέκτον τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ ἄς μου γράψῃ) Αουλοῦδι τοῦ Βουτῶν (ἐληλυθὸς ἔχει, δίδει ἐσπαθῆναιον κ' ἐκεῖ διαρκῶς: ἀλλὰ φαίνεται δτι δὲν τοὺς ἐπαρουσιάζει εὐκαίρῳ νὰ ἐγγραψῶν καὶ σέ') Ἡμορον Περιστέρην, Ναῖδα ([E] διὰ τὴν ἐνδοξωδὴ ἐπιστολὴν σου) Γ. Κ. Στράζον (ἡ μεταφράσις ἐλήθη) Βασίλεια τῶν Ἀνθῶν (καμμίαν τοιαύτην κατηγάρην δὲν ἤκουσα, καὶ τὸ εὐχλωτὰ ἐπιχειρήματα ἦσαν περριτὰ) Ἰπολαῖδα ([EE] διὰ τὴν εὐγενεστάτην σου πρᾶξιν ἤμην βεβαία δτι κάποια καλὴ μου φίλη θὰ εὐρίσκειτο νὰ ἐγγράψῃ καὶ πέσει τὴν ἀγαπητὴν συνδρομητίαν, τὴν ὅποιαν ἐγγράφει πῆρσις ὁ Φιλέλλην Μικρασιάτης εἶνε καὶ πάλιν!) Ροδοφωτισμένην Διον (θὰ ἦτο ἡ ἀδελφὴ τοῦ κ. Παπαδοπούδου) Φεγγυβόλην Ἀδούλαρ ([EE] διὰ τὴν ὡραίαν γραφὴν) Ἐθροφίοντα, Γλαυκίαν Ἑλλίδα, Λοῦσιαν (ἐληλυθῆσαν) Οὐίχλην τῆς Ἀγγιλίας (ἐλπίζω ὅτι τώρα εἶσαι ἐντελὴς καλῶς) Αἰείρον (χαίρει πῶς ἀπεράσισι: νὰ χρησιμοποιοῦσῃ τὸ ὄρατόν σου ψευδώνυμον δὲν σε εἶχε λησμονήσῃ βεβαίως) Μέλανα Διάβολον (ἐμπρὸς λοιπὸν τὸ πρῶτον) Παρτινέβελον, Βρετανικὸν Ἀστέρην Ἐθνικὸν Τίμον κτλ κτλ.

Ἐἰς ὄδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Φεβρουαρίου ἠκανθήσω εἰς τὸ πρῶτοχῆ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Δι' ὁμοῦ στέλλονται μέχρι τῆς 29 Μαρτίου
 Ο ῥήματα ἐπὶ λυθῶν, καὶ τὸ ὄνομα δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των εἰς διακριτικῶν μοῦν, κατέταξι ἐν τῷ Γραμματικῷ μας εἰς φακέλλου, ὅτι ἕκαστος πῆρξέτι 20 φύλλα καὶ τριπλάσι γρ.

79. Δεξιόγυφός.
 Μίαν λέξιν πῶς ζητεῖ, δύο γράμματα ἂν γώσου, Παρσευθὸς ἑνα πούλι ἰσχυρὸν θὰ φανερώσου.

80. Συλλαβογόυφός
 Μὰ δύο νότες μουσικῆς Κ' ἑνα γράμμα ὡς οὐρά, Μίαν πάλιν εἰμπορεῖς Νὰ μας πῶσῃς μὲ χαρὰ!
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πιτῶν τῆς Ἐρμού

81. Στοιχειόγυφός.
 Βγαίνω ἀπὸ τὸ στάμα σου μ' ἂν ἐνὰ γράμμα, [βγάλης,] Σὺ προσκολλώμαι καὶ πολὺ δυσκόλως μ' ἀπο- [βόλλεις.]
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλάμωνα;

82. Αἰνίγμα.
 Ζῶν τὸ ἀροσικόν μου Πολίς δὲ τὸ θηλακόν μου.
 Ἐστὴν ὑπὸ Μ. Κ. Δαμιδάλλου

85. Ἀναγραμματισμός.
 Εἶμαι πόλις τῆς Ἀσίας ἄνε ἀναγραμματισμοῦ, Παρσευθὸς ἔτην Ἀρκαδίαν, ἄλλαν πάλιν ἠθπαν- [τήσης.]
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τοπικῶδ Ἰορ [E]

84. Ἀκανόνιστον.

Δ	★	★	★	★	★
★	Ι	★	★	★	★
★	★	★	Α	★	★
★	★	★	Π	★	★
★	★	★	Λ	★	★
★	★	★	Α	★	★
★	★	★	Σ	★	★
★	★	★	Ι	★	★
★	★	★	Σ	★	★

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Διαβόλου

83. Σύνθετον Κλιμακωτόν.
 Τῇ ἀνταλλαγῇ δυο οἰωνδῆποτε γραμμάτων ἐκῆστις τῶν κατωθὶ λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάνταε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τότας λέξεις, ἐκ τῶν ὅποιων ἡ πρώτη κατὰ σειράν νὰ σχηματίσῃ τὸ ἀριστερόν σκέλος τοῦ κλιμακωτοῦ, ἡ δευτέρα τὸ δεξιόν, ἡ τρίτη τὴν κατωτάτην βελμίδα, ἡ τετάρτη τὴν μεσαίαν καὶ ἡ πέμπτη τὴν ἀνωτάτην:
 1, Κίτριον, 2, Περκαλί, 3, Λύριον, 4, Νέκασ, 5, Ἰταλία.

86-88. Ἀδτεῖα Παρορμήματα.
 1.— Ἡ Ἰσπρία εἶνε μέλας ὀδῆγός των πηλετικῶν ἐνδύρων.
 2.— Κόζειαι χυμοῦ, παῖ.
 3.— Ὁ θῆσιος εἶνε ρῆμα.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τσιπινδῶδ [EE]

89-91. Μεταμορφώσεις.
 1.— Τὸ Ἄρρος δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πόλος,
 2.— Ὁ Ὄρος « 5 » νὰ γίνῃ Μόσχος,
 3.— Ὁ Φθῆρος « 5 » νὰ γίνῃ Μῖσις.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πηλοῦ τῆς Ἐρμού [E]

92. Δοξαδογίγιον.
 Πῶς φιλῶσθες ἐξῆσκειεν εἰς τὴν ἀγορᾶν,
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιγραμματῆου Μιχαήλου

93. Φωνεντόλιπον.
 δσ-μ-πν-στ-κ-τν-γν-κνσ.
 Ἐστὴν ὑπὸ Ἀναμόρου

94. Γοῖφός.

			H		
			H		
			O		ας.
			H		
			H		

Ἐκ +++
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζοφεροῦ Μενεξῶτος